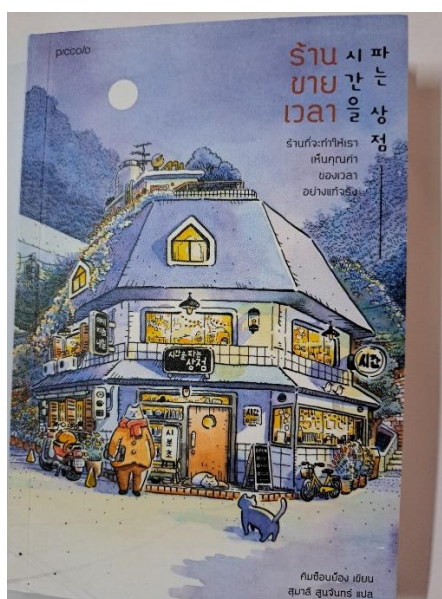




บทวิจารณ์หนังสือ

ร้านขายเวลา

เบญจศักดิ์ เจริญมหาวิทยาลัย¹



ร้านขายเวลา เป็นวรรณกรรมเยาวชนของประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งเขียนโดย คิมซ็อนย็อง และแปลโดย สุมาลี สุนจันทร์ วรรณกรรมเรื่องนี้ ผู้เขียน ได้บอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ของตัวละคร แต่ละคนที่ต่างก็ให้คุณค่าและความหมายของเวลาสำหรับชีวิตตนเองอย่างหลากหลายแง่มุมซึ่งผู้เขียนได้กล่าวถึงการให้คุณค่าของเวลาผ่านตัวละคร 2 รายทั้งเยาวชนที่อยู่ในยุคปัจจุบันที่คุ้นเคยกับการใช้อุปกรณ์สื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารผ่านทางโทรศัพท์หรืออีเมลที่เป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และอื่น ๆ และคนสูงวัยที่พยายามละทิ้งและไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับเครื่องมือสื่อสารในยุคปัจจุบัน โดยการเปรียบเทียบการให้คุณค่าของเวลาเป็นแบบโครนอสและไครอส โดยที่ไครอนสนั้นเป็นเรื่องของเวลาที่มีหน่วยเป็นวินาที นาที ชั่วโมง ซึ่งเป็นเวลาที่ไหลไปเรื่อย ๆ แต่ก็มีช่วงเวลาที่ชัดเจน เช่น ณ เวลาขณะนี้เป็นเวลา 8.30 น. ซึ่งเวลา ณ ขณะนี้ หรือไครอนสนั้นจะผ่านเข้ามาในชีวิตเราแล้วก็ไหลผ่านไปเรื่อย ๆ โดยที่เราอาจจะจำไม่ได้เลยด้วยซ้ำว่า ณ วันนั้น เวลานั้น

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง e-mail: Benjapak99@gmail.com



เราทำอะไร อยู่ที่ไหน แต่เวลาในส่วนของโครอสเป็นเวลา ณ. ช่วงขณะหนึ่งเช่น ช่วงเวลาขณะที่เกิด เหตุการณ์ที่ทำให้เราดีใจ เสียใจ ช่วงเวลาของความสุข ณ ขณะหนึ่งที่ผ่านเข้ามาในกระแสของ โครนอส แล้วเกิดเป็นโครอสขึ้นมาในชีวิตเรา เช่น ช่วงวันเกิด วันแต่งงาน งานเลี้ยงต้อนรับปีใหม่ กล่าวโดยสรุปคือโครนอสจะเป็นเวลาในแต่ละวินาที นาฬิกา หรือชั่วโมงของชีวิตที่เวลานั้นไหลผ่านไปเรื่อย ๆ ตามจังหวะของโครนอส แต่จังหวะเวลาในโครอสเป็นช่วงเวลาของความรู้สึกที่เราบันทึกไว้ในความทรงจำ

อนึ่งจากการนำเวลาแบบโครนอสและโครอสมากล่าวถึงในวรรณกรรมเรื่อง ร้านขายเวลานี้ ผู้เขียนดูเหมือนว่าต้องการที่จะสะท้อนมุมมองและการตระหนักถึงคุณค่าของเวลาที่ผ่านเข้ามาในชีวิตผ่านตัวละครที่เป็นเด็กวัยรุ่นซึ่งเป็นตัวละครเอกของเรื่องชื่อ “อนโจ” ที่นำเอาเวลามาสร้างมูลค่า โดยการแลกเปลี่ยนเป็นเงินตรา โดยตัวละครชื่อ อนโจนี้จะมองเวลาในแบบโครนอสที่เวลาไหลไปเรื่อย ๆ เป็นวินาที นาฬิกา ชั่วโมง และนำเวลานั้นมาเป็นองค์ประกอบในการทำธุรกิจที่นำไปสู่การเปิดเป็นร้านค้าชื่อ “ร้านขายเวลา” ส่วนการนำเวลาแบบโครอสมาใช้ในผู้เขียนจะสะท้อนผ่านตัวละครสูงวัยซึ่งเป็นปู่ของ คังโท ลูกค้าที่มาใช้บริการร้านขายเวลาของ อนโจ โดยที่ปู่ของคังโทจะเป็นตัวแทนของคนในยุคเก่าที่ไม่ค่อยคุ้นเคยกับการใช้เครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ และพร้อมที่จะละทิ้งปัจจัยพื้นฐานในการใช้ชีวิตในโลกปัจจุบันทั้งหมด รวมถึงการเก็บความทรงจำเฉพาะในช่วงเวลาที่มีเหตุการณ์สำคัญ ๆ ที่ผ่านเข้ามา ในชีวิตเท่านั้น ซึ่งวรรณกรรมเรื่อง ร้านขายเวลานี้จะสะท้อนให้เห็นถึงมุมมองความคิด และวิถีการดำรงชีวิตของมนุษย์ในโลกยุคเก่ากับวิถีการดำรงชีวิตในโลกยุคดิจิทัลที่แตกต่างกันในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นด้านความคิด วิถีการดำเนินชีวิต และด้านอื่น ๆ โดยที่ผู้เขียนได้สะท้อนสิ่งเหล่านี้ออกมาทางคำพูดและพฤติกรรมการใช้ชีวิตของแต่ละช่วงวัยที่บ่งบอกบริบทของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงไป

อย่างไรก็ตามปฐมบทเริ่มต้นของวรรณกรรมเรื่อง ร้านขายเวลา เกิดขึ้นจากเยาวชนคนหนึ่งที่ต้องการหารายได้เสริมในช่วงที่ว่างเว้นจากการเรียนหนังสือจึงทำให้เกิดร้าน “ขายเวลา” ขึ้นมา โดยเจ้าของร้านที่ชื่อ “อนโจ” ได้รับแรงบัลดาลใจในการเปิดร้านจากผู้ที่เป็นบิดาซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ดับเพลิง และเนื่องจากบิดาของอนโจมีนิสัยชอบช่วยเหลือคนอื่นที่ได้รับความสะดวกอันส่งผลทำให้อนโจกลายเป็นเด็กที่ชอบช่วยเหลือคนอื่น ดังนั้นเมื่อ อนโจได้เปิดร้าน “ขายเวลา” และประกาศวัตถุประสงค์ 3 ประการในการตั้งร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ไว้ 3 ประการคือ 1) เป็นการทำงานเพื่อ



ช่วยเหลือคนอื่น 2) ได้รับค่าตอบแทนในการทำงาน 3) งานนั้นต้องเป็นงานที่ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง โดยมีเงื่อนไขในการเปิดร้านขายเวลาดังนี้

1. ปฏิเสธงานที่เกินกำลังความสามารถของตนเอง
2. ไม่รับงานที่ผิดทำนองคลองธรรม
3. รับเฉพาะงานที่ช่วยเยียวยาจิตใจลูกค้า
4. สามารถเปลี่ยนเวลาให้กลายเป็นเงินได้ โดยการรับงานแต่ละครั้งจะต้องปกปิดตัวตนและเรื่องราวของลูกค้าไว้เป็นความลับสุดยอด

สำหรับหนังสือที่ได้รับรางวัลวรรณกรรมเยาวชน เรื่องร้านขายเวลานี้ผู้เขียนได้แบ่งเนื้อหาออกเป็นตอน ๆ โดยมีทั้งหมด 15 ตอนซึ่งในแต่ละตอนจะมีการเดินเรื่องให้เนื้อหามีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันของบรรดาลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการของร้านขายเวลาซึ่งมีอนโจเจ้าของร้านเข้าไปพัวพันกับเรื่องราวต่าง ๆ ของบรรดาลูกค้าเหล่านั้น โดยเนื้อหาของแต่ละตอนมีดังนี้

ตอนที่ 1 เจ้าหมอนั่น ลูกค้ารายแรกของฉัน

ในตอนที่ 1 ผู้เขียนได้ปูเรื่องราวของลูกค้าคนแรกของร้านขายเวลาที่ติดต่อผ่านทางเมลโดยใช้นามว่า “เคียงข้างเธอ” จ้างวานให้เจ้าของร้านคือ อนโจที่ใช้นามแฝงว่า “โครนอส” นำอุปกรณ์เครื่องเล่น PM3 หรือ เครื่อง PMP ซึ่งเป็นของที่คนอื่นขโมยมาไปเก็บไว้ที่เดิมโดยสถานที่แห่งนั้นเป็นโรงเรียนของอนโจ ครั้งแรกอนโจปฏิเสธที่จะรับงานนี้แต่เมื่อได้ฟังถึงการบอกเล่าเบื้องหลังของการเสียชีวิตของคนขโมยเครื่องเล่น PMP ซึ่งเป็นเพื่อนของ “เคียงข้างเธอ” แล้ว อนโจจึงไม่อาจปฏิเสธรับงานนี้ได้

ตอนที่ 2 ยินดีด้วยคุณได้เปิดร้านขายเวลาแล้ว

ผู้เขียนได้ย้อนระลึกถึงภาพเหตุการณ์ความหลังระหว่างครอบครัวของอนโจ และความตายของหัวหน้าครอบครัวที่นำมาซึ่งความสูญเสียและความเจ็บปวดของคนในครอบครัว ซึ่งความตายของผู้เป็นบิดานำไปสู่แรงบันดาลใจให้อนโจเปิดร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ “ร้านขายเวลา”

ตอนที่ 3 หางจิ้งเหลนที่ถูกตัด

ในตอนที่ 3 นี้ผู้เขียนได้ให้แง่คิดกับผู้อ่านโดยการเปรียบเทียบถึงการทำงานครั้งแรกของอนโจที่คิดว่างานที่ได้รับมอบหมายจากลูกค้าสิ้นสุดแล้วแต่ในความเป็นจริงการแก้ไขปัญหาในการทำงานให้ลูกค้าครั้งนั้นได้เกิดปัญหาใหม่ตามมาภายหลังซึ่งเปรียบเสมือนหางจิ้งเหลนที่ถูกตัดไปแล้วได้งอกขึ้นมาใหม่อีกครั้ง



ตอนที่ 4 โครนอสกับไครอส

ในตอนนี้ผู้เขียนได้เปรียบเทียบเวลาแบบโครนอสกับไครอสผ่านตัวละคร 2 วัย รวมทั้งผูกปมเรื่องราวและเหตุการณ์ที่ผ่านมาในชีวิตของตัวละครสูงวัยซึ่งเป็นปู่ของคังโท ลูกค้าคนที่ 2 ที่มาใช้บริการร้านขายเวลาของ อนโจ โดยการว่าจ้างให้อนโจไปทานข้าวกลางวันกับคุณปู่แทนตนเอง

ตอนที่ 5 ผู้รักษาสมดุลของโลก

สำหรับในตอน ที่ 5 นี้ผู้เขียนได้คลี่คลายเงื่อนไขปมสาเหตุการเสียชีวิตของผู้ที่ขโมยเครื่องเล่น MP3 ที่ถูกผูกปมไว้ตั้งแต่ตอนที่ 1 ของการรับงานครั้งแรกของร้านขายเวลาซึ่งเงื่อนไขดังกล่าวได้ส่งผลให้อนโจตัดสินใจรับงานรวมถึงการพยายามโน้มน้าวคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนที่เรียนห้องเดียวกันและคุณครูโดยไม่ต้องการให้มีบุคคลที่ 3 คือฝ่ายตำรวจเข้ามาทำหน้าที่สืบสวนสอบสวนหาตัวคนที่เอาเครื่องเล่น MP3 ไปคืนไว้ที่เดิมซึ่งการหายไปของเครื่องเล่น MP3 ได้ส่งผลให้นักเรียนที่ขโมยเครื่องเล่น MP3 ไปตัดสินใจจบชีวิตของตนเองลงด้วยความหวาดกลัวหลังจากที่ถูกจับได้และจากคำพูดของครูที่บอกว่า “พรุ่งนี้เจอกัน” ซึ่งเป็นวาทกรรมที่ร้ายแรงและกดดันมากสำหรับนักเรียนคนหนึ่งโดยวาทกรรมนี้เป็นคำพูดที่นำพาความไม่ยอมมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ของเด็กนักเรียนคนหนึ่ง และด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้จึงเป็นเหตุผลหนึ่งในข้ออ้างที่แข็งแกร่งที่สุดในการที่อนโจไม่ต้องการให้ตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้องในคดีการนำเครื่องเล่น MP3 มาเก็บไว้ที่เดิมแต่ดูเหมือนว่าข้ออ้างนี้จะเป็นข้ออ้างรองจากข้ออ้างหลักที่เจ้าของร้านขายเวลากลับการถูกจับได้ว่าตนเองเป็นผู้รับจ้างเอาเครื่องเล่น MP3 มาวางไว้ที่เดิมเสียเองและคำพูดโน้มน้าวคนอื่นของอนโจเพื่อหาทางออกไม่ให้ตำรวจเข้ามายุ่งเกี่ยวในเรื่องนี้กลับกลายเป็นว่า อนโจได้รับคำยกย่องจากคุณครูว่าเธอคือผู้รักษาสมดุลของโลก

ตอนที่ 6 ช่วยนำแม่ใสในตู้แช่ศพ

อนโจ เจ้าของร้านขายเวลาได้รับงานครั้งที่ 2 จากลูกค้าที่ซื้อคังโทให้ไปทานข้าวกับคุณปู่ของคังโทที่ภัตตาคารเดิมที่เคยไปตั้งแต่ครั้งแรกและในครั้งนี้นักค้าของคังโทได้เปิดเผยเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างคุณปู่กับครอบครัวของคังโทที่เป็นหลานให้อนโจได้ทราบรายละเอียดว่าสาเหตุที่คังโทไม่ยอมมาทานข้าวกับคุณปู่เนื่องจากบิดาของคังโทซึ่งเป็นลูกชายของคุณปู่ได้ทำให้คุณปู่โกรธและเสียใจกับการกระทำของลูกชายตนเองที่ไม่ยอมกลับมาที่ประเทศเกาหลีและฝังรกรากอยู่ในอเมริกาทั้ง ๆ ที่คุณปู่จะยกธุรกิจที่มีอยู่ในเกาหลีให้ทั้งหมด ด้วยความเสียใจคุณปู่จึงรวบรวมความกล้าและความเด็ดเดี่ยวเพื่อใช้ชีวิตอย่างอิสระด้วยการละทิ้งทุกอย่างออกเดินทางท่องเที่ยว



ถึงแม้คุณย่าของคังโทจะทักท้วงห้ามปรามแต่คุณปู่ก็ยืนยันที่จะออกเดินทางท่องเที่ยวซึ่งเป็นสิ่งที่คุณปู่ปรารถนามาอย่างยาวนาน และหลังจากนั้นไม่นานคุณย่าของคังโทได้ล้มป่วย รวมถึงได้โทรแจ้งลูกชายให้กลับเกาหลีแต่ผลตอบกลับคือลูกชายไม่สามารถกลับเกาหลีได้ในตอนนี้ จนในที่สุดคุณย่าของคังโทได้เสียชีวิตซึ่งในตอนนั้นคุณปู่ของคังโทได้เดินทางไปหาลูกชายที่อเมริกาแต่ผลปรากฏว่าลูกชายได้ถูกส่งตัวไปทำงานที่ประเทศอื่นและไม่สามารถติดต่อลูกชายกับลูกสะใภ้ได้ โชคร้ายคุณปู่ประสบอุบัติเหตุต้องพักรักษาตัวอยู่ที่อเมริกา และเมื่อคุณปู่เดินทางกลับเกาหลีก็พบว่าร่างของคุณย่าถูกใส่ไว้ในตู้แช่ศพที่โรงพยาบาลโดยป้าข้างบ้านที่เป็นคนนำร่างคุณย่าไปโรงพยาบาลตามคำขอของลูกชายคุณย่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้คุณปู่เสียใจมากจึงได้ยื่นฟ้องลูกชายตนเองต่อศาลเพื่อเรียกร้องขอเงินค่าส่งเสียเล่าเรียนของลูกชายจนจบปริญญาเอกคืนทั้งหมด

ตอนที่ 7 บุรุษไปรษณีย์แห่งดินแดนสวรรค์

ในตอนนี้อารักขาของร้านขายเวลาคือเป็นบุรุษไปรษณีย์ที่ต้องนำส่งจดหมายโดยการว่าจ้างจากผู้ส่งนามว่า “ดอกหญ้าอิสระ” ที่ต้องการให้อนโจไปส่งจดหมายให้เดือนละ 2 ครั้ง แต่มีเงื่อนไขว่า อดโจต้องหย่อนจดหมายลงตู้ไปรษณีย์ด้วยมือของตนเอง ทำให้อนโจรู้สึกไม่สบายใจที่จะรับงานนี้ แต่ด้วยเหตุผลของผู้ว่าจ้างที่บอกว่า “ฉันปรารถนาอย่างยิ่งยวดที่จะฉุดรั้งเวลาไว้สักกนิท” จึงทำให้อนโจตัดสินใจรับงานนี้ ถึงแม้จะได้รับค่าจ้างไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายและค่าเดินทางในการนำส่งจดหมายให้ถึงปลายทางที่มีความจริงอันน่าเศร้าสะเทือนใจรออยู่ข้างหน้า

ตอนที่ 8 สายลมที่พัดผ่านต้นเบิร์ช

ในตอนนี่ อดโจเขียนต้องการจะบอกเล่าถึงความรู้สึกที่เรียกว่า รักแรกพบ ของตัวละครที่ชื่อ นันจู ที่มีต่อช็องอึฮยอน โดยที่นันจูได้เผยความในใจของตนเองให้กับอนโจว่า “อนโจ ฉันไม่รู้เหมือนกันว่า ทำไมฉันถึงเป็นแบบนี้ ฉันก็อายนะที่ตัวเองเป็นแบบนี้ แต่ใบหน้าของเขาไม่ยอมหายไปสักที...ใบหน้าของเขายังอยู่ในหัวใจของฉันตลอดเวลา ฉันทั้งเบื่อและสมเพชตัวเองที่เอาแต่นึกถึงเขา ตั้งแต่ลืมตาตื่นนอนตอนเช้า ไปถึงเวลานอน...ไม่สิ...ขนาดในฝันยังเห็นหน้าเขาเลย ” อนโจอาสาเป็นแม่สื่อให้เพื่อน แต่ในตอนนี่ผู้เขียนก็ยังปล่อยให้ความรักของนันจู คลุมเครือ เพื่อดึงให้ผู้อ่านติดตามคำตอบในตอนต่อไป

ตอนที่ 9 ข้อเสนอของกาเนซา

ตอนที่ 9 ผู้เขียนต้องการบอกเล่าว่าสิ่งที่เห็นกับสิ่งที่ป็นอาจตรงกันข้ามกันก็ได้แสดงให้เห็นถึงบุคลิกตัวตนของตัวละครที่เป็นเพื่อนนักเรียนของอนโจที่ภายนอกมีบุคลิกแตกต่างจากภายในซึ่งดู

เหมือนว่าผู้เขียนต้องการที่จะสะท้อนว่าอย่าตัดสินคนอื่นเพียงเพื่อในสิ่งที่เรามองเห็นก่อนที่เราจะได้สัมผัสตัวตนที่แท้จริงของเขา

ตอนที่ 10 หมีสีน้ำตาลกับดอกแอฟริคอต

ในตอนนี้ผู้เขียนต้องการฉายภาพแสดงให้เห็นถึงสัจธรรมของโลกในจิตใจมนุษย์ว่าเมื่อบริบทและเวลาเปลี่ยนแปลงไป จิตมนุษย์ก็ย่อมเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ไม่มีอะไรที่จีรังยั่งยืน โดยการเปรียบเทียบให้เห็นถึงความรักของพ่อที่มีต่อแม่ของอนโจ แต่เมื่อพ่อได้จากโลกนี้ไปแล้วแม่ของอนโจก็ต้องการใครสักคนเข้ามาอยู่ในชีวิตเพื่อทำให้ชีวิตของตนเองมีความหมายมากขึ้นกว่าเดิม แต่ท้ายสุดผู้เขียนได้ปิดท้ายเรื่องราวในตอนนี่ว่า ไม่มีความรักใดที่จะสำคัญเท่ากับความรักของแม่ที่มีต่อลูก

ตอนที่ 11 นาฬิกาที่หยุดเดินเมื่อหนึ่งปีก่อน

ในตอนนี้ผู้เขียนได้ฉายภาพให้เห็นว่าความลับไม่มีในโลกซึ่งจากการเปิดร้านคาเฟ่ ร้านขายเวลาของอนโจที่กลายเป็นความลับโดยไม่มีใครรู้แน่แท้จริงแล้วมีคุณครูที่มาขอพบพอกับแม่ของอนโจเป็นคนรับรู้ความลับของการเปิดร้านขายเวลาของอนโจมาโดยตลอด

ตอนที่ 12 ช่วยโปรยฉันทียอดเขามงทับบง

ในตอนนี้ 12 ผู้เขียนได้คลี่คลายปมปัญหาของลูกค้าที่ซื้อคังโทมาใช้บริการของร้านขายเวลาโดยที่คังโทได้ปรับความเข้าใจกับปู่และพ่อของตนเองพร้อมกับนำกระดุกของคุณย่าไปโปรยที่ยอดเขามงทับบงตามคำสั่งเสียในจดหมายก่อนที่คุณย่าจะเสียชีวิต และอนโจได้โอนเงินค่าจ้างบริการคืนให้กับคังโท

ตอนที่ 13 ไม่รู้เวลาจะนำพาเราไปที่ใด

ในตอนนี้ผู้เขียนได้คลี่คลายปมปัญหาของเด็กที่ขโมยเครื่อง MPM ว่าสาเหตุมาจากได้รับความกดดันจากครอบครัวอันเนื่องมาจากความคาดหวังสูงของครอบครัวที่ต้องการให้เด็กคนนี้เป็นเด็กที่เก่งอยู่ในระดับหัวกะทิเหมือนกับคนอื่น ๆ ในครอบครัวโดยที่พ่อแม่ของเขามักจะพูดอยู่เสมอว่า เขาคือความอับอายของครอบครัว ดังนั้นเขาจึงแสดงออกโดยการขโมยของคนอื่นโดยเขามีความรู้สึกว่าการขโมยของให้ความรู้สึกดีอย่างหนึ่งนั่นคือความรู้สึกดั่งเกียรติจนถึงที่สุดจะทำให้ลืมความรู้สึกไม่มั่นคงทางด้านจิตใจอื่น ๆ ได้และที่สำคัญทำให้พ่อแม่เขาเกิดความอับอายซึ่งเป็นวิธีเดียวที่เขาพอจะสามารถทำได้ โดยในตอนนีดูเหมือนว่าผู้เขียนต้องการให้แง่คิดกับครอบครัวที่มี



สมาชิกยังเป็นเด็กในวัยเรียนว่าไม่ควรที่จะตั้งความหวังไว้กับเด็กมากเกินไปซึ่งจะทำให้เด็กเกิด
ความกดดันกับตัวเองและแสดงออกในทางมีผิดได้

ตอนที่ 14 เนินเขาแห่งสายลม

อนิจกับเพื่อน ๆ ไปพบกับเด็กที่ขโมยเครื่องเล่น MPM ตามที่นัดหมายซึ่งในตอนนั้นผู้เขียนดู
เหมือนว่าจะสะท้อนให้ผู้อ่านมองเห็นถึงมิตรภาพที่มีระหว่างเพื่อนที่ไม่มีวันที่จะเสื่อมคลายถึงแม้ว่า
อีกคนจะทำผิดพลาดไปแต่เพื่อนก็ยังให้อภัยและพร้อมที่จะช่วยเหลือเพื่อนเสมอเมื่อถูกร้องขอ

ตอนที่ 15 เรื่องที่ยากฝากไว้กับเวลาในอนาคต

บทสุดท้ายของวรรณกรรมเรื่องร้านขายเวลาดูเหมือนว่าผู้เขียนจะกล่าวส่งท้ายให้ผู้อ่าน
ตระหนักถึงคุณค่าของเวลาทั้งในปัจจุบันและในอนาคตข้างหน้าโดยที่ช่วงเวลาของชีวิตในปัจจุบันไม่
อาจคาดการณ์ช่วงเวลาของชีวิตในอนาคตได้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงไปเช่นไร

บทสรุปของวรรณกรรมประเภทกึ่งโน้มน้าว เรื่องร้านขายเวลานี้ ผู้เขียนได้นำเสนอแง่คิดใน
การใช้เวลาอย่างมีคุณค่าสำหรับเยาวชนทั้งคุณค่าที่มีต่อตนเองในการช่วยเหลือผู้อื่นและคุณค่าที่
ส่งผ่านความรู้สึที่ดีสำหรับการเป็นผู้ให้และผู้รับ รวมถึงมิตรภาพระหว่างเพื่อน อีกทั้งยังได้
สะท้อนแนวคิดของครอบครัวในการเลี้ยงดูลูกหลาน หรือเยาวชนที่กำลังอยู่ในวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของ
ชีวิต ซึ่งถ้าครอบครัวมีความคาดหวัง เข้มงวด หรือกดดันเด็กในเรื่องการใช้ชีวิต หรือการเรียนมาก
เกินไปอาจจะส่งผลเสียทำให้ลูกป่วยเป็นจิตเวชได้อย่างที่ผู้เขียนได้สะท้อนภาพให้เห็นสภาพจิตใจ
ของเด็กที่ขโมยเครื่องเล่น PMP ของเพื่อนเพียงเพื่อต้องการทำให้ตัวเองมีความเครียดจนถึงที่สุดจน
ทำให้ลืมความรู้สึกไม่มั่นคงทางด้านจิตใจ และเด็กคนนี้ก็จะมีคามพอใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อพ่อแม่รู้สึก
อับอายในการกระทำของตนเอง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความผิดปกติทางด้านจิตใจของเด็ก และดู
เหมือนว่าผู้เขียนได้สะท้อนภาพให้เห็นถึงสภาพของสังคมในปัจจุบันที่ต่างฝ่ายต่างแก่งแย่ง ช่งชิง
ความเป็นที่หนึ่งทั้งทางด้านธุรกิจและด้านชีวิตความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันต้องดิ้นรนแสวงหาและทางออกที่
พ่อแม่เลือกใช้คือความคาดหวังในตัวลูกของตนเองเพื่อต้องการให้ลูกเก่งอยู่ในระดับหัวกะทิซึ่ง
หมายถึงการมีอนาคตที่ดีของเด็กแต่กลับกลายเป็นว่าได้สร้างปัญหาอย่างใหญ่หลวงให้กับตัวเด็กโดย
ที่พ่อแม่ไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นไปได้ว่าคุณค่าที่ผู้เขียนต้องการเสนอให้ผู้อ่านได้รับรู้คือสภาพของสังคมใน
ปัจจุบัน รวมถึงการตระหนักถึงคุณค่าของเวลาในการที่จะดำเนินชีวิตทั้งในอดีต ปัจจุบัน และ
อนาคต

อนึ่งวรรณกรรมรางวัลเยาวชน “ร้านขายเวลา” ซึ่งแปลโดยสุมาลี สุนจันทร์ นี้ ผู้เขียน คิม ซ็อนย็อง ได้สะท้อนภาพให้เห็นภาพบรรยากาศ ความผูกพันของเพื่อน ๆ มิตรภาพ ภายในโรงเรียน ที่ผูกโยง เงื่อนปมของเวลาและการใช้เวลาอย่างคุ้มค่าในช่วงชีวิตวัยเรียน แต่บางครั้งบางตอนผู้เขียน ก็ตัดเรื่องราวที่กำลังเล่าเรื่องอยู่ข้ามไปกล่าวถึงเรื่องอื่นซึ่งอาจจะทำให้ผู้อ่านขาดอรรถรสใน ความต่อเนื่องของเรื่องราวที่กำลังกล่าวถึงโดยที่ผู้เขียนได้ข้ามเรื่องราวและตัดจบไปเฉย ๆ และ โดยฉันทักของเรื่องแล้วในฐานะของผู้อ่านหรือผู้รับสารมีความรู้สึกที่ผู้เขียนได้บอกเล่าเรื่องราวที่ เกิดขึ้นโดยไม่ได้นั้นความหนักเบาของเรื่องเท่าที่ควรเป็นเพียงแค่การเล่าเรื่องไปเรื่อย ๆ ไม่ได้กล่าว เน้นในส่วนใดส่วนหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามวรรณกรรมเรื่อง ร้านขายเวลาผู้เขียนได้ให้ข้อคิดใน การดำเนินชีวิต การเลี้ยงดูสมาชิกภายในครอบครัว รวมถึงการสะท้อนภาพบริบทสังคมของประเทศ เกาหลีใต้ให้ผู้อ่านรับรู้ผ่านตัวละครที่ต้องดิ้นรน แข่งขันเพื่อมีชีวิตอยู่รอดในสังคมที่เต็มไปด้วย กระแสของการบริโภคนิยม การต่อสู้ดิ้นรนของหัวหน้าครอบครัวที่ต้องการให้สมาชิกภายใน ครอบครัวประสบความสำเร็จทั้งในชีวิตและการเรียนส่งผลทำให้เด็กที่เป็นเยาวชนของเกาหลีใต้เกิด ความกดดันและมีความเครียดทางด้านจิตใจซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้นนี้ได้ส่งผลทางด้านลบแก่เด็กทำให้ เด็กเกิดอาการเจ็บป่วยทางด้านจิตใจและการแสดงออกที่ส่งผลกระทบทั้งในครอบครัวและสังคม สำหรับชื่อเรื่องหนังสือ ร้านขายเวลา ผู้อ่านหรือผู้รับสารยังไม่เห็นความชัดเจนในเรื่องการขายเวลา ของตัวละครเท่าไร แต่ก็ถือได้ว่าหนังสือร้านขายเวลานี้เป็นหนังสือที่อ่านได้เรื่อย ๆ และสะท้อน ข้อคิดในการใช้ชีวิตในบางแง่มุมได้เป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

คิมซ็อนย็อง. (2565). *ร้านขายเวลา*. สุมาลี สุนจันทร์ (แปล). พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร:
 พิคโคโล อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง.